

ГЛАВА ПЕРША

ЕМБРІ

до

У двадцять один рік я зустрів короля. Але я забігаю наперед.

Спочатку про мене. Я — Ембрі Мур, син грізної віце-губернаторки Вів'ен Мур. Стороннім я, мабуть, здавався принцом. Ріс в оточенні коней, човнів і власного клятого озера, навчався в найпрестижніших школах, закінчив коледж екстерном і пішов на війну — просто заради розваги.

Це було ще до того, як війна почалася по-справжньому. Тоді всі думали, що румунські сепаратисти втихомиряться, як і завжди, тому провести якийсь час у горах, погратися трохи в солдата й підготувати резюме для неминучої політичної кар'єри здавалося чудовою пригодою.

Саме так роблять принци.

Легко.

І це було легко... доки не почався мій другий місяць на військовій базі.

Думаю, мені захотілося покурити. І тому прогавив початок битви. Уже вечоріло, рожеві сутінки ховали грубу, невиразну потворність військової бази. Пам'ятаю, як узяв із ліжка срібний портсигар і вибіг надвір, а тоді подумав, що світ не може бути прекраснішим, ніж цієї миті. Розсіяні смуги помаранчевого, червоного та лілового на заході, темні гірські хребти на сході, чисте прохолодне повітря та відчуття, що небо от-от замерехтить зорями. Що могло бути гарнішим за це? Що ще могло перервати мої думки, перехопити подих, зупинити все, окрім щирого захвату та безмежної вдячності?

Як же інакше я тоді мислив, питаючи «що», а не «хто».

Я повернув за ріг і опинився на подвір'ї. Саме збирався закурити, коли повз мене промайнула сіро-буро-зелена пляма, зіткнувшись із такою самою плямою. Я відсахнувся, і цигарка випала з моєї руки просто під ноги, а мене самого ледь не затигнуло у вир кулаків, до якого вже збігалися звідусіль люди.

— То була моя остання цигарка, покидьку, — промовив я в нікуди.

Кремезний хлопець на прізвисько Даг — його справжнє ім'я всі вже давно забули — спостерігав за бійкою, схрестивши руки на грудях. На його обличчі читалася щира огида.

— Ідіоти.

Я схвально гмикнув. Віднедавна через нову оздоровчу ініціативу військторг припинив продавати нам цигарки, і я дуже, дуже не хотів пертися сьогодні ввечері півтора кілометра до маленького румунського села, щоб дістати нову пачку. Але тепер, схоже, доведеться.

— Не втрутишся? — спитав мене Даг, киваючи на місиво перед нами.

— Після того, як я через них впустив цигарку? Вони заслужили на кілька фінгалів, — жартома відповів я, але

Даг навіть не всміхнувся. Я додав: — Та й усе одно це не мої хлопці.

Врешті-решт, це довбана військова база, і я не збирався витрачати всі свої сили на двох ідіотів, які зчепилися бозна-чому.

— Але ж *ти* тут єдиний офіцер, — зауважив Даг.

— Ніби тобі не байдуже.

Проте я оглянув двір, і, звісно ж, був тут найстаршим за званням.

Театрально зітхнувши — спеціально для Дага — і буркнувши щось про те, що я не чортова нянька, я пішов розборонити хлопців і дати зрозуміти, що один із них винен мені нову цигарку.

Але хтось мене випередив.

Спокійно, наче прогулюючись пляжем, у центр бійки увійшов широкоплечий чоловік, схопив одного солдата за сорочку і смикнув назад. А тоді швидко кинувся до іншого бійця — так стрімко, що мій мозок вловлював його рухи лише спалахами. Блиск очей, повні губи. Темне волосся. Той вроджений оливковий відтінок шкіри, який залишається теплим і бронзовим навіть узимку. Можливо, італієць або грек.

— Срань господня, — промовив Даг. Він явно вражений. А може, і ні. З Дагом ніколи не вгадаєш.

З казарм вийшов Персиваль Ву, один із наших перекладачів для місцевих, і став позаду нас.

— Це Кольчестер, — тихо промовив він Дагові й мені. — Лише вчора прибув.

Тієї миті мені було байдуже, хто він. Лише відчував полегшення, що не мушу втручатися. Якщо чесно, я лише кілька місяців тому закінчив курс відбору офіцерів, і мені досі було незвично керувати людьми.

Я виріс серед можновладців, серед людей, які без жодних зусиль користувалися своїм впливом, але сам

більшу частину життя уникав будь-якої відповідальності. Будь-які наслідки я звик залагоджувати шармом і фліртом, а інші люди мали цінність лише доти, доки могли мене розважити. Я уявлення не мав, як це — піклуватися про когось... і ледве міг уберегти себе від біди.

Власне, я майже не намагався: навіть, коли біда звичай — розвага для всіх причетних?

Знаю, що все це показує мене егоїстом. Таким я і був. Розпещеною, егоїстичною дитиною, яка виросла в розпещеного, егоїстичного чоловіка... але не плутайте егоїзм із наївністю. Я знав, який я покидьок. Знав, який я грішник, хоч і переконував себе, що не вірю в гріх. Пізно вночі, після випивки, сексу або бійки — залежно від обставин — я лежав у ліжку, споглядав, як кружляють зірки в небі, і знав — просто *знав*, — що є в мені щось неприродне. Що деякі люди народжуються з вадами, геть скаліченими й порожніми всередині; що я народився без тих деталей, які роблять людей хоробрими, чистими чи добрими. Знав, що народився без совісті, а може, без серця або душі. Я думав про це, а потім заривався у простирадла й ховав обличчя в подушку. І поки повітря повільно покидало мої груди, згадував кожен свій жадливий вчинок за день. Кожен жадливий вчинок у своєму житті. І ненавидів себе за все це. Ненавидів за те, яким егоїстичним бував, яким нерозважливим. Знав, що не варто потурати гніву, хтивості чи бажанню втекти від реальності аж до неминучого, кривавого, липкого, отруйного кінця — і кожного разу все одно робив це.

Кожного. Бісового. Разу.

Але зараз були лише сутінки. Ніч ще не настала, тому не було й ненависті до себе. Тієї миті я відчував лише полегшення та невиразну вдячність, а ще — намір піти й роздобути нову цигарку.

— Гадаю, виставу закінчено, — сказав я Дагові, розвертаючись у бік села. Аж раптом відчув позаду себе чийось присутність. Це був не худорлявий Ву і не кремезний Даг із його кам'яним обличчям. Я зупинився. Але не обернувся.

Не одразу.

— Не поясниш мені, чому цигарка для тебе важливіша за твоїх людей, лейтенанте?

То був голос, який змушує зупинитися. Глибокий і з тією цікавою сумішшю хрипкості та мелодійності, наче пісня, чії ноти обпалені по краях.

Але не саме звучання голосу зупинило мене... його чистота. Його сила. Не та сила, яку вдають чоловіки мого віку — суцільна незаслужена зарозумілість, — а справжня сила.

Спокійна, чиста, щира. Недвозначна.

Це був голос людини, яка вночі не лежить без сну, шкодуючи, що взагалі народилася.

Я обернувся до нього, уже вражений звуком його голосу, і був щільовито приголомшений, побачивши його обличчя. Темні брови над очима такого складного відтінку зеленого, що я не міг вирішити: світлі вони чи темні. Суворі уста, високі вилиці та квадратне підборіддя, укриті щетиною. Зважаючи на його достобіса охайну стрижку й до блиску начищені чоботи, цей Кольчестер був не з тих, хто пропускає ранкове гоління. Радше з тих, чие обличчя не може лишатися гладким довше, ніж кілька годин.

Та вражали не лише риси його обличчя, а й сам погляд. Кольчестер був моїм ровесником, проте в його зовнішності простежувалося щось таке, від чого він здавався старшим за свої роки. Зараз, думаючи про це, я розумію, що справа не у віці. То був *час*. Він видавався людиною з іншої доби — тим, хто мав би мчати верхи крізь густі ліси, рятуючи прекрасних дам і вбиваючи драконів.

Шляхетний. Героїчний.

Королівський.

Усі ці думки промайнули за одну мить. А вже наступної секунди мене охопило раптове, бентежне відчуття — наче він побачив усе, що йому треба було знати про мене. Побачив мій егоїзм, мою ницу хіть і безпутні лінощі. Бачив, як я щонаочі притискаю подушку до обличчя, шкодуючи, що мені бракує духу покінчити зі своїм власним нікчемним існуванням.

І я відчув різкий приплив сорому. За те, що був собою. Ембрі Муром — нікчемним, бляха, лейтенантом Ембрі Муром, і це мене розлютило. Хто такий цей вродливий покидьок, щоб змушувати мене соромитися самого себе? Лише я маю на це право.

Я зробив крок назустріч, порівнявшись із ним так, що наші груди розділяла відстань не ширша за долоню. З певним задоволенням я усвідомив, що вищий за нього сантиметрів на два, хоч він, імовірно, мав перевагу в добрих п'ятнадцять кілограмів чистих м'язів. Ще більшу втіху я відчув, коли помітив на його формі погон із золотою смужкою. Молодший лейтенант, як і я.

До мене повернувся голос.

— То були не мої люди, *лейтенанте*.

— Тобто ти ладен був дозволити їм вибити один з одного все лайно?

Я закотив очі.

— Вони дорослі хлоп'ята. Можуть подбати про себе.

Обличчя Кольчестера залишилося непроникним.

— Це наша робота — наглядати за ними.

— Я навіть не знаю, хто вони, в біса, такі.

— То он як ти діятимеш у бою з румунами? Пильнуватимеш лише за тими, хто безпосередньо під тобою?

— О, повір мені, лейтенанте Кольчестере, я очей не спускаю з тих, хто безпосередньо піді мною. І рук теж.

Даг і Ву розсміялись. Я теж посміхнувся, але не встиг оком кліпнути, як тепла рука Кольчестера приперла мене до металевої стіни казарм, стиснувши горло.

— Для тебе це все жарти? — тихо спитав він. Так тихо, що інші не почули. — Думаєш, то фальшиві гори? Думаєш, у твоєму стволі фальшиві кулі? Бо для румунів це не жарт. Нема в них фальшивих куль, лейтенанте Муре, і ті вибухові пристрої, що вони встановлюють на дорогах, фальшивими не будуть. Тоді тобі доведеться вести цих людей за собою, навіть коли вони сумніватимуться в тобі. Навіть коли ти сам у собі сумніватимешся. Тож краще повір: важливо дбати про них. Тут, там і, бляха, скрізь. Якщо ти не можеш цього прийняти, раджу йти прямісінько до капітана й просити переведення додому.

— Іди нахрін, — прогарчав я.

Він міцніше притиснув руку до мого горла, майже перекривши весь потік крові, й окинув поглядом моє обличчя, а потім усе тіло, яке втискав у стіну своєю вагою. У густій тіні його очі здавалися темнішими, наче холодні глибини озер, але нічого холодного в ньому в цю мить не було. Він притискався до мене гарячим тілом, і я бачив, як б'ється пульс на його шиї. На коротку мить його губи розтулились, довгі вії затремтіли, ніби він хотів заплющити очі, але забув як.

— Іди нахрін, — повторив я, але цього разу мляво, знесилений його хваткою на моїй шиї і чимось іще, про що волів не думати.

Він нахилився ближче й прошепотів мені на вухо:

— Краще було б навпаки.

І відступив, опустивши руку. Я рвучко вдихнув. Свіжий кисень пронизав кров, наче лід.

Коли в очах прояснилося, лейтенанта Кольчестера вже не було.